

го видѣхъ: черно едно дърво, като кюмюръ. Помага за всичко.

— Помага, вѣтъръ!

— Е, и ти, Миале. Отъ кога стана такъвъ протестантинъ!

Дѣдо Иванъ се засмѣ и запуши съ дългото си тръстено цигаре.

Въ кръчмата влѣзе Илия, полскиятъ пазачъ, съ праметната на рамо кримка, високъ, изгорѣлъ отъ слънцето, и отъ него сякашъ полѣхна нѣщо отъ зеленитѣ ниви. Като видѣ, че кметътъ е вжтре, Илия се повърна и тозчасъ вкара предъ себе си единъ непознатъ селянинъ.

— Гуспудинъ кмете! — гръмна силниятъ му гласъ. — Ей го тоя: уловихъ го, че пасе коня си въ нивитѣ. Въ ичимика на Татаръ-Христо го уловихъ, до лозята.

Разговоритѣ изведнажъ сѣкнаха. Всички се обърнаха и погледнаха непознатия: бѣше дребенъ човѣкъ, дрипаво облѣченъ. По носията се познаваше, че е другоселецъ. Едното му око имаше бѣличко вжтре и го правѣше кривогледъ.

— Чуваашъ ли, кмете, чуваашъ ли! — завика дѣдо Иванъ. — Азъ какво ти разправяхъ тебе...

— Въ моя ичимикъ ли билъ, 'кайшъ, Илия? — попита Татаръ-Христо. — Въ моя ичимикъ а?

Той стана, измъкна се иззадъ масата и изглеждаше ужъ спокоенъ, но изведнажъ се спусна връзъ другоселеца.

— Бе вий какви сте хора бе! Какъ тъй ще влѣзешъ въ чужда нива, да тъпчешъ на човѣка-ската му, мжката му? Кой си ти? Какъвъ си? Хайдукъ!

Почервенѣлъ, съ издути жили на шията, съ изпжкнали сини очи, Татаръ-Христо бѣше дигналъ